

ת"פ 9447/06/15 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אנסטסיה סקורסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9447-06-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' סקורסקי
לפני כבוד השופטת יעל פרדלסקי

בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

המאשימה

נגד

אנסטסיה סקורסקי

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד טליה קלמרו

ב"כ הנאשמת - עו"ד שמואל פלישמן

הנאשמת - בעצמה

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירה של גניבה בידי עובד, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בעובדות כתב האישום נטען כי בחודש ספטמבר 2012 עבדה הנאשמת בניקיון ועבודות שונות בבית משפחתו של רון זליכה (להלן: "המתלונן") ברח' ריינס 63 בגבעתיים (להלן: "הדירה"). ביום 20.9.12 במסגרת יחסי העבודה, נכנסה הנאשמת לדירה ונטלה מארון בדירה קופסת תכשיטים בשווי של 500 ₪, תכשיטים בשווי של 110,220 ₪ ומחשב נישא, בלי הסכמת בעליהם, במרמה כשהיא מתכוונת בשעת הנטילה לשלול את הפריטים הנ"ל מבעליהם שלילת קבע. עוד נטען בכתב האישום כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה הוחזר המחשב הנישא למתלונן.
3. בתשובה לכתב האישום השיב ב"כ הנאשמת כי בחודש ספטמבר 2012 עבדה הנאשמת בניקיון בדירה. עוד השיב כי הנאשמת מודה כי ביום 20.9.12 נטלה חפצים שונים מהדירה לרבות מחשב נישא (להלן: "המחשב") ששוים לכל היותר 30,000 ש"ח. ב"כ הנאשמת טען כי לנאשמת עומדת טענת הגנה שעניינה "כורח", שכן את העבודה בעבודות ניקיון בדירה השיג לה מר דיליאבר מרקטיסקי (להלן: "דיליאבר") אשר בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הוא והנאשמת היו כלשונו: "בעולם הסמים" (עמ' 3 לפרוטוקול שורות 13-14). עוד טען, כי דיליאבר הכריח את הנאשמת לברר אילו חפצים יש בדירה וביום 20.9.12 הכריח דיליאבר את הנאשמת להגיע

לדירה וליטול מהדירה חפצים שונים, בעת שהוא ממתין לה במכונית. בנסיבות אלו, נטלה הנאשמת חפצים מהדירה אשר נמכרו ע"י דיליאבר תמורת ₪ 6,400 ותמורתם קנה דיליאבר סמים.

4. בסיכומיה, עתרה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת בכל המיוחס לה בכתב האישום. בתמצית אציין כי ב"כ המאשימה טענה כי יש לאמץ את גרסת המתלונן ביחס לשווי התכשיטים שגנבה הנאשמת ולהעדיפה על פני גרסאותיה השונות של הנאשמת לענין כמות התכשיטים שגנבה וערכם, בפרט שאין לנאשמת יכולת להעריך את טיבם וערכם של התכשיטים שגנבה. עוד טענה כי ההגנה לא הוכיחה כי עומדת לנאשמת הגנת "כורח" ובעדותה הפריכה הנאשמת את טענתה כי עומדת לה הגנת "כורח".

5. ב"כ הנאשמת עתר בסיכומיו לזכות את הנאשמת. בתמצית אציין כי ב"כ הנאשמת טען כי ההגנה הוכיחה את התנאים הנדרשים בסעיף 34 יב לחוק העונשין על מנת לחסות בצל הגנת "כורח". עוד טען כי המאשימה לא הוכיחה את שווי הרכוש שגנב. כן טען כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח כי לא עומדת לנאשמת הגנת "כורח".

6. מתשובת הנאשמת לכתב האישום ומסיכומי ההגנה עולה כי אין מחלוקת כי הנאשמת עבדה בניקיון בדירה בה מתגוררים המתלונן ובני משפחתו. עוד אין מחלוקת כי ביום 20.9.12 נכנסה הנאשמת לדירה, בהסכמת אשתו של המתלונן על מנת לעבוד בניקיון, אולם נטלה ללא הסכמת המתלונן ובני משפחתו מחשב וקופסת תכשיטים אשר הכילה תכשיטים, כשהמחשב הוחזר למתלונן לאחר מספר ימים.

המחלוקת בה עלי להכריע עניינה, בשווי הרכוש שגנב מהדירה והאם עומדת לנאשמת הגנת "כורח" הקבועה בסעיף 34 יב לחוק העונשין.

7. סקירת ראיות רלוונטיות להכרעה:

א. עדות המתלונן:

המתלונן העיד כי בשנת 2012 עבדה הנאשמת מספר שבועות בעבודות ניקיון בדירה ובעת עבודתה נכח בדירה אחד מבני הבית. ביום 20.9.12 באופן חריג אשתו של המתלונן עדכנה את הנאשמת בטלפון כי השאירה לה מפתח מתחת לשטיח מחוץ לדלת הכניסה לדירה וביקשה ממנה להיכנס לדירה לעבוד ואמרה לה כי בנה יגיע לדירה בתוך כחצי שעה. עוד העיד, כי הבן איחר ולא חזר בתוך חצי שעה לדירה וכשאשתו חזרה מעבודתה בשעות אחר הצהריים, מצאה את המפתח של דלת הכניסה מתחת לשטיח והבחינה בבגדים נעלם. הוא ואשתו ניסו לאתר את הנאשמת והתקשרו לטלפון שלה וכן התקשרו לטלפון של דימה, אשר תיווך בין הנאשמת למתלונן ולאשתו בנוגע לעבודתה בדירה. מאחר והנאשמת לא ענתה לטלפונים, פנה למשטרה והגיש תלונה, כשאשתו הייתה בהלם ולא תפקדה מאחר ונגנבו מהדירה תכשיטים שאספה מאז היותה נערה, אשר מעבר לערכם הכספי היה להם ערך סנטימנטלי עבורה. בנוסף העיד, כי לבקשת המשטרה כשנתיים לאחר הגניבה, מסר למשטרה רשימה של תכשיטים שגנבו מהדירה ואת ערכם הכספי (1/ת) כשערכם הכספי הכולל של התכשיטים הינו ₪ 110,720. כן העיד כי ת/1 נכתב בשנת 2014 על ידי אשתו ובנוכחותו, כשבעלת חנות תכשיטים בה רכשו תכשיטים רבים יעצה לאשתו לגבי שוויים של תכשיטים ב-1/ת. עוד העיד כי עד לשנת 2012, היה במערכת זוגית עם אשתו כ-8 שנים. ביחס לתכשיטים של אשתו העיד: "אני לא יודע לומר רשימה מדויקת. אבל במהלך השנים, פעם או פעמיים בשנה הייתי קונה לה תכשיטים. פעם צמידים, פעם שרשרת... היא בעצמה קונה בתדירות די גבוהה טבעות שרשראות היא אוספת... (עמ' 7 לפרוטוקול שורות 22-25). בנוסף העיד כי אשתו "לא החזיקה שום דבר שאינו זהב, גם העגילים זה זהב. חלקם משובצים יהלומים, הכל זהב, גם שעון קינתי לה שהוא מזהב" (עמ' 9 לפרוטוקול שורות 18-19). כאשר עומת עם אחת מגרסאות הנאשמת לפיה היו

בקופסת התכשיטים צמיד אחד, 2 זוגות עגילים ושרשרת דקה, השיב כי זהו שקר ושכל התכשיטים של אשתו, למעט תכשיטים שענדה ביום 20.9.12 נגנבו. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת לפיה שווים של התכשיטים שנגנבו אינו עולה על 10,000 ₪, השיב כי מדובר בשקר מוחלט ושהוא שילם עבור התכשיטים שרכש ושהם חלק מהרשימה (ת/1) כשערכם עולה בהרבה על 20,000 ₪ ושהוא מוציא אלפי שקלים בשנה על קניית תכשיטים. עוד השיב, כי התכשיטים לא היה מבוטחים ושלא הביא למשטרה קבלות בגין רכישת תכשיטים, או הצהרת הון מאחר ולא נתבקש. בנוסף העיד כי המחשב הושב לידיו באמצעות חברים של הנאשמת שהצליחו לשכנע אותה להחזירו ושלא שלח אנשים לאיים על אביה של הנאשמת, שכן הוא בעצמו דיבר עם אביה של הנאשמת והסביר לו שבמחשב נמצא חומר, אשר חשוב מאד לאשתו ושאת המידע על כתובת הוריה של הנאשמת קיבל מדימה.

ב. ת/2 - הודעת הנאשמת באזהרה מיום 29.1.14:

בת/2 השיבה הנאשמת כי נגמלה משימוש בסמים קשים לפני פחות משבוע. ביום 20.9.12 הגיעה לעבוד בדירה ולא תכננה את הגניבה והייתה כלשונה: "הייתי קודם כל שיכורה ושנית בקריז של חומר" (ש' 4). באותה תקופה היה לה חבר ששמו דיליאבר, הייתה אתו כ-4.5 שנים ונפרדה ממנו כשנה לפני גביית ת/2. עוד השיבה כי היא ודיליאבר השתמשו בסמים והוא הפעיל עליה לחץ וכלשונה: "וממש באותו יום הכריח אותי לגנוב את הדברים לפני שבאתי הוא נתן לי לשתות וודקה אמר לי לגנוב אני לא רציתי אבל שהייתי בדירה הוא התקשר אלי הרבה והוא אמר לי שאם נשאר בלי כלום כי זה לא יספיק מה שאני יקבל משכורת באותו יום ואם אני לא יגנוב אני יקבל ממנו מכות" (שורות 9-11). עוד השיבה כי שווי החפצים שנגנבו היה מקסימום 10,000 ₪ וגנבה תכשיטים מזהב לבן. לא היו בקופסא יהלומים, גנבה 3-4 צמידים, 2-3 שרשראות דקות ואולי 5-6 טבעות והיו גם תכשיטים שלא היו עשויים זהב וכסף ששוויים 20 ש"ח אשר אותם היא ודיליאבר זרקו. כן השיבה, כי דיליאבר התקשר לסוחר, דיבר איתו ובאזור התחנה המרכזית החדשה דיליאבר חצה את הכביש, מכר את התכשיטים שלקחה מהדירה וחזר עם 6,400 ש"ח.

לאחר שדיליאבר מכר את התכשיטים, דיליאבר אמר לה שצריך לברוח מהמשטרה כי יעצרו אותה להרבה שנים וייקחו ממנה את בנותיה ולכן ברח עם דיליאבר לחיפה ולאילת. עוד השיבה כי ההורים שלה התקשרו אליה וסיפרו לה שאיימו עליהם מאחר שהמחשב שנגנב מכיל אינפורמציה חשובה שקשורה למס הכנסה וחשוב שיחזירו אותו. דיליאבר לקח את המחשב שנגנב מהדירה והשאיר אותו אצל שומר בתחנת רכבת. לאחר שהמחשב הוחזר, הפסיקו לאיים על הוריה. היא ברח מהמשטרה מאחר ודיליאבר עשה לה שטיפת מוח שצריך לברוח מהמשטרה.

ג. ת/3 - הודעת הנאשמת באזהרה מיום 10.7.14:

בת/3 השיבה הנאשמת כי גנבה תכשיטים ומחשב. כשנשאלה אלו תכשיטים גנבה, השיבה: "היה שם צמיד אחד אני לא זוכרת בדיוק ובערך 2 זוגות עגילים ושרשרת דקה" (שורה 5). התכשיטים היו בתוך קופסת עץ, אשר הונחה בתוך ארון הבגדים בחדר השינה בדירה והמחשב היה על המדף. את הפריטים שלקחה כולל המחשב, העבירה לדיליאבר והוא מכר את הדברים בתחנת המרכזית הישנה תמורת 5,000 ₪ בערך. עוד השיבה, כי היא ודיליאבר השתמשו בכסף כדי לקנות סמים ושאת המחשב החזירו. כשנשאלה אם היא מוכנה לערוך עימות עם דיליאבר השיבה: "לא אני מפחדת" (עמ' 2 ש' 14).

ד. עדות הנאשמת:

הנאשמת העידה כי התחתנה בגיל 16, נולדו לה 2 בנות והתגרשה בהיותה בת 21. לאחר גירושיה הכירה את דיליאבר, אשר הכניס אותה לסמים ובהמשך הכניס אותה לסמים קשים מסוג הרואין. את הכסף שהרוויחה מעבודתה הייתה מעבירה לדיליאבר אשר בכסף היה קונה סמים. היא החלה לעבוד בדירה, לאחר שדיליאבר הביא לה מודעה של חברה שמחפשת עובדות בניקיון בתים, היא התקשרה ושוחחה עם בעל החברה שקישר אותה אל מתלונן. את השכר שהרוויחה הייתה מעבירה לדיליאבר שרכש בכסף סמים. בתקופה שהשתמשה בסמים שקלה כ-59 קילו, מאחר ולא אכלה כי לא היה לה כסף לקנות אוכל. עוד העידה, כי עד ליום 20.9.12 עבדה בדירה 4-5 פעמים וראתה בארון בדירה קופסא שהכילה טבעות, צמידים ושרשראות מזהב לבן. כן העידה כי דיליאבר היה מאוד אלים כלפיה והיה מרביץ לה במיוחד כשהיה שותה אלכוהול ומשתמש בסמים והוסיפה: "כמה פעמים הוא כמעט הרג אותי... הוא שבר לי שתי שיניים, הוא שבר לי אף הוא עשה לי זעזוע מוח... וממש לפני מה שקרה לפני המקרה של הגניבה... הוא התחיל לרדוף אחרי, נתן לי מכות... הוא גם תפס אותי ככה בשיער, נתן לי עם הראש בתוך המדרגות כי זה ליד הבית שלי ואז התחלתי לקרוא, ראיתי מרחוק את השכנים... תקראו למשטרה תקראו למשטרה..." (עמ' 35 לפרוטוקול שורות 15-24). מדובר באירוע שהתרחש מתחת לדירת הוריה, כשאביה ראה זאת מהחלון, התחיל לצעוק ודיליאבר ברח. כשהאירוע שהתרחש כ-6 ימים לפני שגנבה מהדירה חפצים. עוד העידה שדיליאבר ביקש ממנה לגנוב מהוריה כסף והיא סירבה, הוא התחיל להכות אותה והיא חששה שהוא יהרוג אותה ואיים עליה שאם תפנה למשטרה הוא ירביץ לה. את המשטרה הזמינו שכנים ובפני השוטרים היא הכחישה שדיליאבר היכה אותה מאחר ופחדה מדיליאבר.

ביחס ליום 20.9.12, העידה כי באותו יום דיליאבר שתה אלכוהול, לא היה להם כסף והתחיל קריז. דיליאבר נסע איתה באוטובוס לתחנה המרכזית ומשם היו אמורים לקחת אוטובוס לדירה. בדרך לתחנה המרכזית אשתו של המתלונן התקשרה אליה ואמרה לה כי היא לא תספיק להגיע לדירה וגם הבן שלה מתעכב וכי השאירה לה מפתח מתחת לשטיח וביקשה ממנה שתתחיל לעבוד. דיליאבר שמע את השיחה ואמר לה שזו ההזדמנות לקנות סמים וביקש ממנה שתגנוב מהדירה. הנאשמת אמרה לו כי היא מפחדת לעשות דבר כזה וכי היא לא רוצה לעשות את זה ודיליאבר אמר לה כי "יפוצץ" אותה מכות, יהרוג אותה במכות ושתקבל יותר מכות מהמכות שקיבלה ממנו שבוע לפני כן. בתחנה המרכזית דיליאבר עצר מונית, הם נסעו במונית לדירה. דיליאבר חיכה לה במונית מתחת לדירה ואמר לה לקחת מהדירה דברים שניתן יהיה למכור. כשעלתה לדירה התקשר אליה דיליאבר מספר פעמים, היא פחדה שמישהו ייכנס לדירה, נטלה קופסה ובה תכשיטים ואת המחשב, שמה אותם בשקית, יצאה מהדירה, סגרה את דירה, הניחה את המפתח מתחת לשטיח ונסעה במונית עם דיליאבר לתחנה המרכזית. שם דיליאבר פתח את הקופסא וזרק את התכשיטים חסרי הערך. דיליאבר הלך וחזר לאחר כרבע שעה עם 6,400 ש"ח. היא ודיליאבר נסעו לקנות סמים בחלק מהכסף ומשם המשיכו למלון. בנוסף העידה, כי אבא שלה התקשר אליה למחרת וסיפר לה שהגיעו לביתו אנשים ואיימו עליו ועל אמא שלה ושאביה נתן לה את מספר הטלפון של אחד מהגברים שהיה אצלם בבית ואיים על הוריה. היא התקשרה למספר הטלפון שאביה מסר לה והגבר הציג עצמו כחבר טוב של המתלונן ואמר לה שאם היא לא רוצה בעיות למשפחה שלה, כדאי לה להחזיר את החפצים שגנבה מהדירה. היא השיבה לו שהתכשיטים אינם ברשותה. בהמשך הם דיברו מספר פעמים והוא ביקש ממנה להחזיר את המחשב ובתמורה לכך לא יפגע במשפחה שלה. היא דיברה עם דיליאבר שכן טרם מכרו את המחשב ונשאר להם חלק מהכסף שקיבלו עבור התכשיטים, דיליאבר נבהל, שוחח עם הגבר הנ"ל והם תיאמו בניהם כי דיליאבר ישאיר את המחשב בתחנת הרכבת אצל השומר ודיליאבר השאיר את המחשב בתחנת הרכבת. בהמשך המשיכו לאיים על הוריה שתחזיר כסף או זהב והיא שכנעה את אביה להתלונן במשטרה. עוד העידה כי היא נשארה עם דיליאבר בחיפה עד סוף שנת 2012, כשכמעט לא יצאה מהדירה כי דיליאבר הפחיד אותה שיעצרו אותה ושהיא לא תראה את הילדים שלה וכן איים עליה שאם יעצרו אותה ותלשין עליו הוא יהרוג אותה. בהמשך נסעה עם דיליאבר לאילת שם התגוררו עבדו במלון ולאחר מכן גרו בחולון.

מאחר וחששה מהאנשים שאיימו על הוריה וכן חששה מדיליאבר שאם תיעצר ותספר עליו הוא יתנקם בה, היא התחמקה מהמשטרה. בחולון דיליאבר הרביץ לה, שבר לה שינים והיא רבה איתו משום שרצה שהיא תעבוד והיא אמרה לו שאינה רוצה, והיא ברחה לנן ציבורי, שם שכנעו אותה להיגמל מסמים. בהמשך שהתה בגמילה פרטית במשך 3 חודשים, התנקתה מסמים והכירה בן זוג חדש.

כשנשאלה מדוע גנבה את התכשיטים, השיבה: "ואני באמת עשיתי את זה בגלל שמאוד פחדתי ממנו מדיליאבר... כשבן אדם בשימוש, לא מבין, אתה רואה הכל אחרת..." (עמ' 50 לפרוטוקול שורות 16-18). עוד השיבה כי לא סמכה על המשטרה שתעזור לה ודיליאבר היה האדם היחיד שהייתה אתו בקשר והבינה שאם לא תגנוב, הוא ירביץ לה וכלשונה: "וגם יהרוג אותי בטעות כי כמה פעמים אני גם איבדתי הכרה אז אני גם פחדתי גם כאילו שאני יכולה למות מהמכות שלו (שם שורות 25-28).

בחקירתה הנגדית השיבה כי לקחה מהדירה תכשיטים ומחשב וכי בחקירתה השנייה הייתה תחת השפעת סמים ולכן לא דייקה לעניין כמות ושווי התכשיטים. עוד השיבה כי הנאשם התקשר אליה מספר פעמים בעת שהייתה בדירה וביקש שתבדוק שהחפצים שהיא גונבת עשויים מזהב. בדרך לדירה ובעת שהייתה בדירה אמר לה דיליאבר שאם תעבוד רגיל ותישאר בדירה עד לסוף יום העבודה, הוא יפוצץ אותה במכות ויהרוג אותה במכות. כן השיבה כי לא התקשרה למשטרה כשהייתה בדירה משום שחששה מאיומיו של דיליאבר, שכשיצא מבית הסוהר יתנקם בה וירביץ לה מכות חזקות יותר. בנוסף השיבה כי לא פנתה לשכנים ולא חשבה להגיד לדיליאבר שהגיעו לדירה אחד השכנים או אחד מבעלי הדירה, משום שדיליאבר המתין ברכב בכניסה לבניין ויכול היה לראות שאף אחד לא מגיע.

כשנשאלה מדוע לא גנבה רק חלק מהתכשיטים, השיבה שלא היה לה זמן לבדוק את התכשיטים כי פחדה שיכנסו לדירה. עוד השיבה כי דיליאבר מכר את התכשיטים בתמורה לסכום של 6,400 ₪ ושהיא יודעת שלא החביא ממנה כספים וכי אינה יודעת את שווי האמיתי של התכשיטים ואינה זוכרת בדיוק כמה תכשיטים גנבה וכלשונה: "אולי חמש או שש טבעות, אולי שלוש או ארבע שרשראות דקות... כמה צמידים, שתיים או שלוש, אולי ארבע, אולי אני טועה באחד ושתיים מכל סוג...". (עמ' 65 שורות 25-28). עוד השיבה, כי את כמות התכשיטים שרשומים בת/1 לא ניתן להכניס לקופסת התכשיטים. בעת שבדקה עם דיליאבר את התכשיטים שגנבה, הבחינה במספרים הרשומים על גבי התכשיטים המסמלים לדוגמה שהתכשיט עשוי מזהב. כשאת התכשיטים שלא היו עשויים מזהב זרקו. כן השיבה שלא גנבה תכשיטים רבים, לכל היותר היו בקופסא 15 תכשיטים קטנים ולא היו יהלומים. בנוסף השיבה כי לא עזבה את דיליאבר כי פחדה שימצא אותה והייתה תלויה בו בגלל הסמים וכשהיו בחיפה עבדה פעמים ספורות שכן חששה לצאת מהבית.

ה. ת/4 - מזכר שכתב רס"מ גיא קלדרון מיום 26.6.14:

בת/4, נכתב כי הנאשמת התבקשה להגיע לעימות עם דיליאבר והשיבה כי אינה רוצה להתעמת עמו מאחר והיא מפחדת ממנו. רס"מ קלדרון ניסה לשכנע את הנאשמת להתעמת עם דיליאבר ללא הצלחה.

ו. ת/6 - דו"ח פעולה/ זכ"ד/ תפיסה וסימון שכתב מפקח שמוליק מייזל מיום 2.10.12:

בת/6 נכתב כי ביום 2.10.12 הגיעו שוטרים לביתם של הוריה של הנאשמת לצורך ביצוע צו חיפוש וצו מעצר. מהדו"ח עולה כי אמה של הנאשמת התקשתה להאמין שמדובר בשוטרים ומסרה כי לאחרונה מגיעים לדירתם הרבה

עבריינים שמחפשים את הנאשמת. אמה של הנאשמת יצרה קשר טלפוני עם הנאשמת והנאשמת מסרה למפקח מייזל כי אינה נמצאת באזור גוש דן וכי לא מתכוונת להגיע לתחנת משטרה כשלטענתה עלולים לפגוע בה ומחפשים אותה עבריינים. במהלך החיפוש נמצאו בדירה פרטיו של דיליאבר וכן בחדרה של הנאשמת נמצאו סימנים לשימוש בסם.

ז. 8/ מזכר מיום 24.12.12 שנכתב ע"י רס"ב עמוס גיל:

בנ/8 נכתב כי בשיחה עם אביה של הנאשמת, מסר אביה כי ככל שידוע לו הנאשמת מתגוררת עם מישהו/חבר באזור חיפה והוא לא יודע היכן בדיוק וכי אינו מסתיר אותה. עוד ציין האב כי ידבר עם הנאשמת על מנת לנסות לסיים את הפרשה וציין שבתו מפחדת להיעצר.

ח. עדות עד הגנה נתן ברוק:

העד העיד שהוא אביה של הנאשמת ובשנת 2012 הנאשמת, בנותיה ודיליאבר חבר של הנאשמת גרו ביחד איתו ועם אשתו. עוד העיד כי הגיש תלונה במשטרה בגין איומים (נ/9). לאחר שהמתלונן התקשר אליו וטען כי הנאשמת גנבה חפצים מהדירה וביקש ממנו שיחזיר לו את הדברים שגנבה, המתלונן ביקש את פרטיו של דיליאבר ואמר שישלח אנשים שיטפלו בהחזרת הרכוש הגנוב. לאחר אותה שיחה הגיעו לביתו 3 גברים כשאחד מהם הציג עצמו בשם מישה וביקש שישפיע על בתו שתחזיר את המחשב ואת הרכוש, אחרת יקרה משהו רע לבתו ולנכדותיו. לאחר כמה ימים הגיעו מישה ו-2 הגברים האחרים לביתו וביקשו שהמחשב יוחזר. העד התקשר לנאשמת וביקש שהמחשב יוחזר. הנאשמת חזרה אליו ומסרה לו שדיליאבר נסע לתחנת רכבת ומסר את המחשב. העד התקשר למישה והודיע לו שהמחשב בתחנת רכבת ושהם ייסעו לתחנת הרכבת לקחת אותו.

כשנשאל לגבי מערכת היחסים שהייתה בין דיליאבר לנאשמת השיב כי בעת שדיליאבר גר בביתם לא הבחין באירועים חריגים, אך בדיעבד הנאשמת סיפרה לו שדיליאבר לחץ עליה, נהג להכות אותה מידי פעם, שהיא מאד פחדה ממנו ושהרגיל אותה לסמים. עוד העיד כי לאחר שדיליאבר גנב תכשיטים של אשתו, הוא הפסיק לגור בביתם. העד הוסיף כי זוכר ששמע מתחת לביתם צעקות וראה את הנאשמת רצה מכיוון הפארק שבסמוך לביתם לכיוון הכניסה לביתם והבחין כי לנאשמת סימני דם וכן שמע צעקות של דיליאבר. העד שאל את הנאשמת אם דיליאבר היכה אותה והנאשמת ענתה שכן, העד אמר לנאשמת שיצא מהדירה וירד מטה, אולם הנאשמת ביקשה ממנו שלא יעשה זאת. עוד העיד שהיה אירוע נוסף בו הנאשמת הגיעה לביתם כשעליה סימני דם וכששאל אותה לגביהם סירבה לספר.

בחקירתו הנגדית השיב כי הנאשמת ודיליאבר גרו בביתם לפחות שנתיים וכי חושב שהנאשמת ודיליאבר המשיכו להיות בקשר גם אחרי שדיליאבר הפסיק להתגורר בביתם. עוד השיב כי לאחר שדיליאבר הפסיק להתגורר בדירתו חשד שהנאשמת משתמשת ומכורה לסמים אולם הנאשמת הכחישה זאת והעיד כי הנאשמת התגוררה בדירתו בעת שראה עליה סימני דם. לאחר שהנאשמת הפסיקה את הקשר שלה עם דיליאבר, סיפרה לו שהיא מכורה לסמים ושדיליאבר הרגיל אותה לסמים והעד ביקש ממנה ללכת לגמילה. עוד השיב כי בדיעבד סיפרה לו הנאשמת כי פחדה מאד מדיליאבר אשר איים עליה לעיתים קרובות שאם לא תעשה מה שהוא רוצה, הוא יהרוג אותה וציין כי הוא לא הבחין בכך בעת שדיליאבר התגורר בדירתו.

ט. עדות עד הגנה דיליגנט:

העד העיד כי הוא חושב שבשנת 2012 התגורר אצל הנאשמת וכי הנאשמת הייתה חברה שלו והם היו משתמשים ביחד בסמים. עוד העיד כי באותה תקופה היה לו עיקול בבנק ועבד בעבודות עבודה קיבל שכר במזומן וכי הנאשמת עבדה בניקיונות בתים, כשהנאשמת סידרה לעצמה את העבודה דרך עיתונים ובאמצעות האינטרנט.

בנוסף העיד כי נחקר במשטרה (10/נ, 11/נ) כשהחוקר תרגם עבורו את השאלות והתשובות לשפה הרוסית, אינו יודע לקרוא עברית ואינו יודע על מה חתם במשטרה וכן העיד כי שיקר בהודעותיו במשטרה.

ביחס לאירוע הנטען בכתב האישום העיד כי הנאשמת התקשרה אליו ואמרה שגנבה זהב ושיבוא במונית לקחת אותה. הוא הגיע וביקש ממנה להחזיר את מה שהיא גנבה למקום, אך היא אמרה שזה מאוחר מידי והם עזבו את המקום ביחד במונית, כשאינו יודע מהיכן גנבה את הדברים ואינו זוכר באיזו עיר גנבה הנאשמת תכשיטים מזהב ומחשב נייד. בהמשך העיד כי הם פתחו ביחד את קופסת התכשיטים שגנבה ומכרו ביחד תכשיטים לחנות בתמורה ל-6000 ₪ וברחו לחיפה, ולא שהו באילת לאחר האירוע הנטען בכתב האישום.

כאשר עומת עם דבריו בנ/1 לפיהם לא ראה את החפצים שהנאשמת הביאה, השיב: "ראיתי" (פרוטוקול עמ' 111 שורה 29) ובהמשך הסביר: "התגוררנו יחד, אני רציתי להגן עליה בצורה כלשהי, זה הכל" (פרוטוקול עמ' 111 שורות 30-31) והוסיף כי שיקר במשטרה. כשנשאל מי היה קונה את הסמים בהם היה משתמש עם הנאשמת, השיב כי שניהם ביחד קנו את הסמים. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת לפיה הוא נכנס לחנות למכור את התכשיטים שגנבה בעוד שהנאשמת המתינה לו מחוץ לחנות, השיב: "אני אומר שזה שקר" (פרוטוקול עמ' 115 שורות 26-27). כשנשאל כמה כסף הוא והנאשמת קיבלו בתמורה לתכשיטים, השיב: "לא זוכר כ-6,000 ₪" (פרוטוקול עמ' 115 שורות 28-29). כאשר עומת עם גרסת הנאשמת לפיה הם ברחו יחד לחיפה וגם לאילת, השיב כי לא היו ביחד באילת לאחר 20.9.12. כאשר נשאל בנוגע לת.פ. 15-05-31462, תיק בו הודה הנאשם במיחוס לו בכתב אישום מתוקן ונגזר דינו בגין מעשי אלימות שביצע כנגד הנאשמת, השיב כי אינו יודע על מה הודה בתיק, לא ביצע את הנטען בכתב האישום והסכים להודות כדי לסגור את התיק. כאשר נשאל ביחס לכך שהודה שנתן סטירה לנאשמת בגן ציבורי בחולון, השיב כי האירוע קרה והוא היכה את הנאשמת. בהמשך, שלל את הכתוב בפרוטוקול בת.פ. 15-05-31462 שם נכתב כי הודה שהחזיק בתעודות זהות של אנשים אחרים והשיב כי זה נכלל בטעות בכתב האישום. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת כי הפעיל כלפיה אלימות והיה משתמש בסמים ובמקביל צורך אלכוהול, השיב כי זה לא אמת. בנוסף הכחיש כי שבר לנאשמת שתי שיניים וכי היא לא קמה מהמיטה מספר ימים. כאשר נשאל לגבי האירוע לו טוענים הנאשמת ואביה כי בעוד שהיה עם הנאשמת בחדר המדרגות, תפס אותה בשיערה והכה אותה, השיב כי הנאשמת ואביה משקרים. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת כי הסיע אותה לדירה ושארם לה שזו ההזדמנות שלהם לקנות סם מסוג קריסטל, השיב: "זה לא נכון. אני יודע מה זה קריסטל" (פרוטוקול עמ' 121 שורה 9). כאשר נשאל לגבי גרסת הנאשמת כי לא רצתה לבצע את הגניבה וכי הוא איים עליה שירביץ לה, השיב כי זה לא נכון. עוד השיב כי הנאשמת התקשרה אליו שיבוא מהר והוא הגיע אליה במונית והנאשמת חיכתה לו ברחוב עם הקופסא והוא אמר לה שתחזיר את הקופסא למקום, והנאשמת סירבה בטענה שמאוחר מידי כי צריכים להגיע אנשים לדירה. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת לפיה רק הוא היה מביא סמים, השיב כי זה לא נכון. כשעומת עם גרסאות הנאשמת ואביה לגבי היום בו הנאשמת עלתה לביתה מהפארק כשהיו עליה סימני דם, השיב כי אינו מכיר אירוע כזה. עוד הכחיש כי גנב מאמה של הנאשמת תכשיטים. כאשר עומת עם גרסת הנאשמת לפיה הוא זה שהביא אותה לעבוד בניקיון עבור המתלונן וכי הוא זה שביקש ממנה לגנוב את התכשיטים כאשר חיכה לה במונית מחוץ לבית המתלונן לצורך קניית סמים, השיב: "לא נכון בכלל" (פרוטוקול עמ' 122 שורה 22). בחקירתו הנגדית השיב שהיו בקופסה שהנאשמת לקחה מהדירה תכשיטים מזהב, חופן של טבעות ושרשראות. הוא והנאשמת לא זרקו תכשיטים שכן כל התכשיטים

היו בעלי ערך.

י. נ/10 - הודעת דיליאבר באזהרה מיום 26/6/14 בשעה 07:32 (ההודעה תורגמה לרוסית סימולטנית ע"י שוטר):

בנ/10 נחקר דיליאבר על ששידל את הנאשמת לגנוב מהדירה והשיב כי מעולם לא היה בגבעתיים, לא שלח את הנאשמת לגנוב ולא ראה רכוש שהנאשמת גנבה.

י"א. נ/11 - הודעת דיליאבר באזהרה מיום 26/6/14 בשעה 08:07 (ההודעה תורגמה לרוסית סימולטנית ע"י שוטר):

בנ/11 השיב כי הנאשמת גנבה תכשיטים ומחשב נייד והוא ראה את המחשב בלבד. לאחר שהתקשרו אליו אנשים ואמרו לו כי הנאשמת חייבת כסף ומשום שפחד מהם, הוא לקח את המחשב לתחנת רכבת האוניברסיטה בתל אביב והשאירו שם. בהמשך, התקשר לאנשים שהתקשרו וביקשו את המחשב ואמר להם לקחת את המחשב מתחנת הרכבת.

י"ב. נ/12 - כתב אישום מתוקן, פרוטוקול מיום 13.7.16 ופסק דין בתפ. 31462-05-15:

מנ/12 עולה כי ביום 13.7.16 במסגרת הסדר טיעון, דיליאבר הודה בכתב אישום מתוקן אשר יחס לו כי בתאריך 2.3.11 בגן ציבורי בחולון בעודו בגילופין תקף את הנאשמת בכך שסתר לה וכן החזיק 3 תעודות זהות שיש לגביהן חשד סביר שהן גנובות.

8. האם הוכיחה המאשימה מעבר לכל ספק כי ביום 20.9.12 הנאשמת גנבה מהדירה קופסת תכשיטים בשווי 500 ₪, מחשב נישא ותכשיטים בשווי של 110,220 ₪ ?

א.

מתשובת ב"כ הנאשמת לכתב האישום, מעדויות

המתלונן והנאשמת והודעות הנאשמת (ת/12-ו/ת/3), אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשמת ביום 20.9.12 נטלה מהדירה מחשב נישא, קופסת תכשיטים ותכשיטים וזאת על מנת לשלול אותם שלילת קבע מבעליהם, כשהמחשב הנישא הוחזר למתלונן לאחר מספר ימים. עוד אני קובעת כי לא הובאו כל ראיות ע"י המאשימה להוכחת הערך הכספי של קופסת התכשיטים ושל המחשב הנישא שגנבה הנאשמת.

ב. מתשובת ב"כ הנאשמת לכתב האישום ומסיכומי הצדדים עולה כי הצדדים חלוקים לגבי שווי התכשיטים שגנבה הנאשמת. לאחר שבחנתי את עדות המתלונן מצאתי ליתן אמון בעדותו כי נהג לרכוש לאשתו תכשיטים עשויים מזהב פעם פעמים בשנה ושילם על כלל התכשיטים שרכש יותר מ-20,000 ש"ח. כן אני נותנת אמון בעדות המתלונן לפיה לאשתו היה אוסף תכשיטים שכלל תכשיטים נוספים שאספה במשך השנים וכי נכח בעת שאשתו כתבה את רשימת התכשיטים שנגנבו מהדירה ואת ערכם הכספי (ת/1), שכן המתלונן לא נסתר לענין זה בעדותו הראשית והנגדית. תמיכה לעדותו מצאתי בעדות הנאשמת ובהודעתה (ת/2) בהן סיפרה כי דיליאבר מכר את התכשיטים שנטלה מהדירה באזור התחנה המרכזית תמורת 6,400 ₪. יובהר כי בעדותה ובהודעותיה (ת/2, ת/3) אישרה הנאשמת כי גנבה תכשיטים עשויים מזהב וכן תכשיטים נוספים ולא מסרה גרסה אחידה לגבי כמות התכשיטים שגנבה. כן אישרה בעדותה שאינה יכולה להעריך את ערכם הכספי של התכשיטים שגנבה ושאינה זוכרת אלו תכשיטים גנבה. לפיכך אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשמת גנבה ביום 20.9.12 מהדירה בה עבדה בעבודות ניקיון תכשיטים ששוים עולה על 20,000 ₪ כעולה מעדות המתלונן ובנוסף גנבה קופסת

תכשיטים ומחשב נישא.

ג. אני דוחה את טענת ב"כ המאשימה בסיכומיה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמת גנבה תכשיטים בשווי 110,220 ₪. לטעמי אין ליתן כל משקל ל-1/ת, שכן אשתו של המתלונן שערכה את 1/ת וכן בעלת חנות תכשיטים איתה התייעצה לדברי המתלונן אשתו בעת שכתבה את 1/ת לא העידו ולא ניתן מעדותו של המתלונן אשר נכח בעת כתיבת 1/ת ואשר מסר את 1/ת למשטרה לקבוע כל מסקנה לענין אמיתות תוכנו של 1/ת. ולקבוע כי שווי התכשיטים שנגנבו 110,220 ₪.

9. **האם יש לפטור את הנאשמת מאחריות פלילית לאור טענתה כי עומדת לה הגנת "כורח" מכוח סעיף 34 יב לחוק העונשין?**

א. סקירת הוראות חוק רלבנטיות:

סעיף 34 יב לחוק העונשין קובע:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שנצטווה לעשותו תוך איום שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגיעה חמורה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו, ושאנוס היה לעשותו עקב כך".

סעיף 34 טז לחוק העונשין קובע:

"הוראות סעיפים 34, 34א ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

מיום 23.8.1995

סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין קובע:

"התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

ב. מהוראות חוק העונשין שנסקרו לעיל, עולה שבאם הנאשמת הציגה ראיות שיש בהן כדי להקים ספק סביר בקשר לקיומו של סייג לאחריות פלילית שעניינו "כורח", נטל השכנוע עובר למאשימה להוכיח שלא התקיימו התנאים הקבועים ליישומו של הסייג. לפיכך עלי לבחון האם מהראיות שהובאו בפני עולה כי הנאשמת עוררה ספק סביר כי עומד לזכותה סייג מאחריות פלילית שעניינו "כורח".

ג. בפסיקה נקבע כי על מנת שסייג "הכורח" יקום, יש צורך בהתקיימות 3 תנאים מצטברים:

(1) איום שנשקפה ממנו לעושה או לזולתו סכנה מוחשית ומיידית של פגיעה חמורה בחיים, בחירות, בגוף או ברכוש.

(2) העושה אנוס היה לעשות את המעשה האסור עקב אותו האיום ועקב הסכנה הנשקפת ממנו כאמור.

(3) המעשה שנעשה אינו חורג בנסיבות העניין מן הסביר לשם מניעת הפגיעה, כהוראת סעיף 34 טז לחוק העונשין" (ראה לדוגמה ע"פ 6414/11 נאהד חמיד נ' מדינת ישראל (23.12.13 וכן ראה ע"פ 8233/05 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.08).

ס"ח תשנ"ד מס' 1481 מיום 23.8.1994 עמ' 357 (ה"ח 2098) בע"פ 3964/00 פלונית נ' מדינת ישראל במאוחד עם ע"פ 3920/00 מריה חסוס נ' מדינת ישראל (12.1.03) כתבה כב' הש' שטרסברג כהן: **"... באשר לרכיב ה"אנוס" נפסק כי "המדובר בעשיית מעשה במצב של 'חוסר ברירה', לאמור: במצב שבו על המאויס לבחור, בין עשיית המעשה הנדרש - נושא האיום - בו במקום, לבין מימוש האיום ... אם קיימת בפני המאויס אלטרנטיבה שלישית, לסכל את האיום, אין הוא נכנס לגדרה של ההגנה"**

עולה מהפסיקה כי ככל שהייתה אפשרות למאויס להימנע מעשיית המעשה ולנקוט בדרך אחרת, כגון פנייה לרשויות החוק או הזעקת עזרה, אין לראותו כמי שהיה "אנוס" לבצע את המעשה, שכן הייתה בידו ברירה אחרת.

ד. לאחר שבחנתי את עדות הנאשמת ואת הודעותיה (ת/2-ו-ת/3) מצאתי להאמין לגרסתה לנסיבות בגינן נטלה רכוש מהדירה ביום 20.9.12 ולהעדיפה על פני עדות עד ההגנה דיליאבר, אשר לא מצאתי כי ניתן ליתן אמון בעדותו לאור הסתירות בין עדותו להודעותיו (נ/10 ו-נ/11) ובפרט הסתירות בין עדותו לכתב האישום המתוקן בת"פ 31462-05-15, פרוטוקול הדיון מיום 13.7.16 ופסק הדין (נ/12).

אני מאמינה לנאשמת כי דיליאבר איים עליה שבאם לא תגנוב חפצים מהדירה יכה אותה ושחשה איום מוחשי ומיידי לפגיעה חמורה בגופה, מאחר ובעבר דיליאבר היכה אותה, לרבות מספר ימים עובר ליום 20.9.12. לפיכך, ביחס לתנאי שעניינו "איום שנשקפה ממנו לעושה או לזולתו סכנה מוחשית ומיידית של פגיעה חמורה בחיים, בחירות, בגוף או ברכוש" אני סבורה כי הנאשמת עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. יחד עם זאת, אני קובעת כי הנאשמת לא הוכיחה ברמה הנדרשת שהייתה אנוסה לגנוב חפצים מהדירה עקב איומיו של דיליאבר ועקב הסכנה שנשקפה ממנו לא הוכיחה ברמה הנדרשת שגניבת תכשיטים בסכום העולה על 20,000 ש"ח, מחשב נישא וקופסת תכשיטים אינה חורגת בנסיבות העניין מן הסביר לשם מניעת הפגיעה.

מעדות הנאשמת עולה כי דיליאבר לא נכנס איתה לדירה, אלא המתין לה במונית והתקשר אליה מספר פעמים בעת שהייתה בדירה. לפיכך לטעמי הנאשמת יכלה שלא לגנוב חפצים מהדירה ולא הוכיחה ברמה הנדרשת כי הייתה אנוסה לגנוב חפצים מהדירה, שכן יכלה להתקשר למשטרה באמצעות הטלפון שהיה ברשותה ובאם חששה מהמשטרה יכלה לומר לדיליאבר ששכן בבנין בו שוכנת הדירה, או אחרים מנעו ממנה לבצע את הגניבה. יתרה מזו, בנסיבות בהן אין מחלוקת כי דיליאבר לא נכח עימה בדירה, הייתה לנאשמת יכולת בחירה אילו חפצים לגנוב מהדירה. הנאשמת בחרה לגנוב את קופסת התכשיטים לגביה העידה כי עובר ליום 20.9.12 ראתה שבקופסא תכשיטי זהב וכן בחרה לגנוב מחשב נישא, כשיכלה לבחור להסתפק בגניבת חפצים ללא ערך כספי רב, שכן כאמור, דיליאבר לא היה נוכח בדירה. לפיכך, בחירתה של הנאשמת לגנוב חפצים בעלי ערך רב מצביעה כי לא הוכיחה ברמה הנדרשת, שלא חרגה בנסיבות העניין מן הסביר לשם מניעת הפגיעה בה.

למעלה מן הצורך אבהיר כי הנאשמת העידה כי הניחה את הרכוש שגנבה בשקית, נעלה את דלת הדירה והניחה את המפתח של דלת הכניסה לדירה מתחת לשטיח ויש בכך להצביע שפעלה בשיקול דעת, כשהשימוש בסמים ושתיית כוסית הוודקה עובר לכניסתה לדירה, לא מנעו ממנה את שיקול הדעת לבצע את הגניבה וכן אני קובעת כי הוכח כי

היתה לנאשמת מודעות לביצוע עבירת גניבה בידי עובד.

סוף דבר:

על יסוד כל האמור לעייל אני קובעת כי הוכח בפני מעבר לכל ספק כי הנאשמת ביצעה עבירה של גניבה בידי עובד, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, לאחר שעיקרי תוכנה הוקראו והוסברו לצדדים ובמעמד הצדדים.